

ת"פ 46790/06/21 - מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י נגד מוניר בן יונס אבוכף ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ח שבט תשפ"ג
19 פברואר 2023

ת"פ 46790-06-21 מדינת ישראל נ' אבוכף

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד חננאל שקלאר ועו"ד ליטל פרץ
נגד	מוניר בן יונס אבוכף ע"י ב"כ עו"ד סמיר אבו עאבד
הנאשם	

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין העבירות כדלקמן:

- קשירת קשר לפשע, בניגוד לסעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;
- סיוע לזיוף סימני זיהוי של רכב, בניגוד לסעיף 413ט', ביחד עם סעיף 31 לאותו חוק;
- גניבת רכב, בניגוד לסעיף 413ב' לאותו חוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/1, ביום 30.05.21, החנה מר אודי דנוך את רכבו מסוג טויוטה, ל"ז 22-522-61 (להלן: "הטויוטה") ברח' ביאליק 88, סמוך למכללת סמי שמעון, בעיר באר שבע.

סמוך למועד האמור לעיל, נגנב הטויוטה, והועבר למקום אחר, שאינו ידוע למאשימה.

עובר לתאריך 01.06.21, קשר הנאשם קשר עם אחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר"), לגנוב הטויוטה. לצורך הקשר ולשם קידומו, הגיעו הנאשם והאחר, במועד האמור, בשעה 17:04 או בסמוך לכך, לרחוב העליה 74 בבאר שבע, ברכב מסוג שברולט מליבו, ל"ז 20-888-60 (להלן: "השברולט") וחנו בצמוד למדרכה. אז

עמוד 1

ירדו הנאשם והאחר וניגשו לרחוב הסמוך.

בהמשך לכך, בשעה 17:09, חזרו הנאשם והאחר בטויוטה לרחוב העליה, החנו אותו מאחורי רכב השברולט, אז ניגשו הנאשם והאחר הרכב, והאחר זיף את סימני הזיהוי של הרכב או עשה מעשה המקשה על זיהוי בכך שהחליפו את המספרים בלוחית הזיהוי. הנאשם סייע לו בכך.

בהמשך לכך, האחר נכנס לתוך הטויוטה והחל בנסיעה בעוד הנאשם נהג בשברולט וליווה אותו עד ליציאה מבאר שבע.

בהמשך לכך, בסמוך לשעה 21:16, בכיכר בסמוך לשוב רהט, הבחינו השוטרים בטויוטה ובשברולט מבצעים פרסה, כאשר הטויוטה נוסע לכיוון השטח והתנגש בעגלה שחנתה במקום, ממנו נמלט האחר.

השוטרים עצרו את הנאשם, אשר נהג בשברולט, כאשר בתוך הרכב נתפסו שני טושים שחורים, מדבקה צהובה של הספרה 8, לוחית פח צהובה ועליה הספרה 1, כפפות ויחידות של דבק.

בין הצדדים נקשר הסדר, במסגרתו תוקן כתב האישום, והנאשם הודה והורשע בעובדות והעבירות שבכתב האישום המתוקן.

ההסדר לא הכיל הסכמות לענין העונש, אך הצדדים עתרו במשותף להפנות את הנאשם להערכת שירות המבחן למבוגרים.

לאחר קבלת התסקיר, טענו הצדדים לעונש, ומכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, ראיות כדלקמן:

- גיליון רישום פלילי של הנאשם (ת/2א') - לחובת הנאשם הרשעה קודמת בעבירה של גניבת רכב, מלפני כעשור;
- גיליון רישום תעבורתי של הנאשם (ת/2ב') - לחובת הנאשם מספר הרשעות, בעבירות חוזרות ונשנות, בין היתר, בהן הרשעות בעבירות של נסיעה מעל המהירות המותרת (26 - 40 קמ"ש מעל המותר); שימוש בטלפון נייד בזמן הנהיגה; נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש; שתי עבירות של חציית צומת באור אדום.

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינו של הנאשם הוגש תסקיר המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 34, נשוי, אב לשני קטינים, מתגורר בפזורה בשבט אבו כף ועובד בסופר "מחסני השוק" בבאר שבע.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית, ולמד מכונאות רכב.

הנאשם תיאר את עצמו כתלמיד נורמטיבי, ללא בעיות התנהגות או קשיי למידה ושיתף, כי החל לעבוד בגיל 16 על מנת לסייע בפרנסת הבית.

הנאשם מסר, כי הוא סובל מקרע בגיד בכתף, אשר גורם לו לכאבים פיזיים ומונע ממנו עבודה פיזית. בנוסף, מתמודד עם אבנים בכליות ועבר ניתוחים להוציאן.

הנאשם מסר, כי יש לו חובות כלכליים, בגינם הוטלו עיקולים על חשבונותיו.

לחובת הנאשם, הרשעה משנת 2010 בגין גניבת רכב וכן, 16 הרשעות תעבורה, בגין נגזרו עליו, בין היתר, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

הנאשם שלל שימוש בחומרים ממכרים או צריכת אלכוהול.

ביחס לעבירה דנן, הודה הנאשם ומסר, כי בעודו יושב בבית קפה בעיר באר שבע, ניגש אליו האחר, שהוא אינו מכיר את פרטיו, וביקש ממנו להעביר את הרכב, נושא כתב אישום זה, לרהט, תמורת 1,000 ₪. הנאשם מסר, כי הסיע את האחר לרהט, שם לקח האחר שק עם כלים וציוד, ורק כאשר הגיעו לרכב המדובר, הבין הנאשם שמדובר ברכב גנוב, וכי הכלים נועדו לזיוף סימני זיהוי של הרכב. לאחר מכן, לדבריו, ביקש ממנו האחר ללוות אותו בנסיעה לרהט, עת הנאשם נוהג ברכבו והאחר נוהג ברכב הגנוב.

הנאשם מסר, כי אין לו היכרות אישית עם האחר, אלא הכיר את משפחתו, וכי אינו ידוע היכן הוא היום ומה מצבו.

לדבריו, כוונתו היתה לסייע לאחר בעת פנייתו הראשונה אליו לעזרה, אך מסר, כי כאשר הבין במה מדובר, רצה לנסוע אך לא עשה כך. הנאשם הביע צער על מעשיו והודה שמדובר היה בניסיון להשגת רווח כלכלי מהיר וקל. עוד מסר, כי

הוא משלם מחירים כבדים בגין העבירה והוא סבור שלא ישוב על הטעות הזו.

ביום 26.07.22, זומן הנאשם לפגישת הכנה לקבוצה, והמדריכה התרשמה, כי הנאשם הגיע עם "כוונה כנה לערוך שינוי".

שירות המבחן למבוגרים התרשם, כי ברקע לעבירה, דפוסי חשיבה ותפיסה שגויים אשר מנעו מהנאשם להפעיל שיקול דעת נכון ומיטיב, תוך שהמשיך לסייע לאחר לשם השגת רווח כלכלי קל ומהיר.

מנגד, התרשם שירות המבחן, כי הנאשם הצליח לשמר אורח חיים נטול מעורבות עבריינית, כאשר לחובתו הרשעה אחת. בנוסף, שירות המבחן לקח בחשבון את הבעת רצונו להשתלב בקבוצה טיפולית על מנת לבחון את דפוסיו המכשילים.

שירות המבחן המליץ על ענישה שיקומית בדמות צו של"צ בהיקף 220 שעות וכן העמדת הנאשם תחת צו מבחן למשך שנה.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה בכתב (ת/3) והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה, כי מעשי הנאשם פגעו בערכים המוגנים של של הגנה על קניינו של הפרט, פרטיותו ובתחושת הבטחון האישית והציבורית.

התביעה טענה, כי מדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות למציאת העברין, אשר רב הפיתוי לעבור אותן, ועל כן, יש צורך בענישה מרתיעה שתהפוך אותן לבלתי כדאיות.

התביעה הדגישה התכנון המוקדם; הצטיידות באביזרים וברכב נוסף; וחבירה לאחר, תוך חלוקת תפקידים ביניהם.

התביעה טענה, כי משנה חומרה לכך שהנאשם גנב רכב יחד עם אחר, הינה העובדה שסייע לו לזייף את סימני הרכב שגנבו, על מנת לטשטש ולהקשות על גורמי אכיפת החוק לאתר את הרכב.

התביעה טענה, כי מי שנאלץ לשאת בעלויות הכספיות המשמעותיות של עבירות מסוג זה הינו הציבור, שעה שחברות הביטוח מתנות את נכונותן לבטל כלי רכב באמצעי מיגון שונים ואף דורשת פרמיות ביטוח גבוהות, קל וחומר כאשר מדובר ברכב "גניב".

התביעה טענה, כי לא ניתן להסכים עם מצב בו רכוש האזרחים הופך להפקר; הדגישה את פגיעה בתחושת הביטחון של הציבור; וכן את הטרדה הנגרמת לנפגע העבירה שרכבו נגנב.

התביעה הדגישה החומרה שבעבירות רכב, כאשר המחוקק מצא לייחד עבירות אלו מיתר עבירות הרכוש, כאשר בצידן, עונשי מאסר משמעותיים.

התביעה עתרה למתחם ענישה הנע בין 14 עד 30 חודשי מאסר בפועל.

התביעה הפנתה לכך, כי מתסקיר שירות המבחן למבוגרים עולה תמונה של נטילת אחריות חלקית בלבד, כאשר הנאשם מתאר, שעבר את העבירה רק כדי לעזור לאחר ובדבריו הציג לקצינת המבחן מצג שווא, לרבות עובדות הסותרות את כתב האישום המתוקן.

חרף הבעת הרצון של הנאשם מול קצינת המבחן לעבור הליך טיפולי, הפנתה התביעה לכך, שבפועל, לא השתלב בהליך טיפולי כלשהו ואין כל אינדיקציה להתקדמות כלשהי בשילוב הנאשם בהליך טיפולי.

התביעה עתרה שלא לקבל את המלצות שירות המבחן למבוגרים, אשר אין הולמות את חומרת העבירות ומאחר שאין סיבה המצדיקה חריגה ממתחם הענישה ההולם.

התביעה טענה, כי לנאשם הרשעה קודמת בעבירה של גניבת רכב.

התביעה עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של מתחם הענישה, ולגזור עליו גם עונשי מאסר מותנים מרתיעים, קנס, פיצוי למתלונן, ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

ההגנה הפנתה לנסיבותיו האישיות של הנאשם וטענה, כי הנאשם אדם נורמטיבי והרשעתו בעבירה של גניבת רכב היתה לפני כעשור.

ההגנה טענה, כי הרשעותיו של הנאשם בתחום התעבורה אינן מחמירות.

ההגנה טענה, כי הנאשם לא היה הדומיננטי בעבירה ולא היה כל תכנון מוקדם לעבירה.

ההגנה טענה, כי הנאשם הודה ונטל אחריות.

ההגנה טענה, כי הנאשם פעל מתוך "טיפשות".

ההגנה טענה, כי פניו של הנאשם לשיקום ולכן יש לחרוג ממתחם הענישה.

ההגנה טענה, כי הנאשם מתגורר בפזורה הבדואית ואין שם קבוצות טיפוליות, על כן ביקשה שלא להפנותו להליך טיפולי.

על אף האמור, עתרה ההגנה לאמץ את המלצות שירות המבחן למבוגרים.

לחילופין, עתרה ההגנה להפנות את הנאשם לממונה על עבודות השירות בשב"ס.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי הוא מצטער ועשה טעות.

דין והכרעה

עבירות של גניבת רכב, פריצה לרכב, או גרימת נזק לרכב, פוגעות בתחושת הביטחון האישי של האזרח.

עבירות אלה מחייבות ענישה משמעותית, בעולם המעשה, על מנת להרתיע את עובריהן ולהפוך אותן ללא כדאיות.

מעבר לנזקים הממוניים הנגרמים לנפגעי העבירה מעבירות אלו, ישנם תמיד נזקים נלווים, כמו התרוצצות למציאת רכב חדש או לתיקון הנזקים אם נמצא הרכב הישן; שהות בלא רכב לתקופה מסוימת; שינוי בתכניות; התמודדות עם גופים ביורוקרטיים לצורך הגשת תלונה, ביטול רשיון הרכב; תביעת פוליסת הביטוח; חידוש תיעוד שאבד; התקנת מיגון ברכב חדש שנרכש - אם לא אותרה הגניבה; אובדן מטלטלין שונים שהיו ברכב, פעמים רבות בשווי ניכר; ועוד.

בנוסף, קיימת עליה מתמדת בעלות פרמיות הביטוח בגין כלי רכב, המגולגלת על הצבור כולו, בשל העליה בשכיחות העבירות.

על התייחסות בית המשפט העליון לעבירות אלה ראופסק הדין רע"פ 7890/10 **מליטאת נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

אין צורך להכביר מלים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר, במונחי המשק. הרוצה ליהנות בזדון

מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה...

ככלל, ייסוג האינטרס האישי השיקומי של העברין מפני האינטרס הציבורי, ככל שמדובר בעבירות אלה.

בנוגע למשקל שיש ליחס לנסיבות אישיות או לאינטרס השיקום בעבירות אלה, ראו פסק הדין רע"פ 10116/06 **כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

האינטרס השיקומי הניחולק ממכלול השיקולים אשר נלקחים בחשבון במסגרת שיקוליה הענישה. אך במקרה הזה הוא נסוג מפניה האינטרס הציבורי והצורך לנקוט במדיניות של ענישה מרתיעה. העבירות שביצע המבקש הנינן עבירות חמורות, אשר, כפי שציין בית-משפט השלום, פוגעות בפגיעה הקשה בהן זכויות המתלוננים והן בכלל הציבור. משפט זה נדרש לאפערם לצורך בנקיטת מדיניות ענישה מרתיעה בעבירות של גניבת רכב.

למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב בטרם נעקרה משורש ומכתה מדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפניבדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתב 12.5.96) כמעט שהפכה לעשר מכות היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים ופגיעתה הרעה הכלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך) "ע"פ 11194/05 אבוסביתנ' מדינת ישראל (טרם פורסם)).

לא בכדי, ראה המחוקק ליחד לעבירות אלה סימן נפרד - סימן ה-1 - במסגרת הפרק העוסק בעבירות הרכוש (פרק י"א) בחוק העונשין, תשל"ז - 1977. בסימן זה, הוחמרו העונשים בגין עבירות כנגד כלי רכב, אשר סווגו כעבירות מסוג פשע, חלף העבירות המקבילות כלפי הרכוש באופן כללי, מרביתן מסווגות כעוון. קביעה זו של המחוקק - מן הדין שתבוא ידי ביטוי גם בקביעת הענישה בפועל.

להלן, תובא פסיקה המשקפת את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות:

רע"פ 1123/18 **דבארי נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבה, ניסיון לגניבת רכב, איומים, ונהיגה ללא רישיון נהיגה. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, נטל המערער את מפתחות הרכב של המתלונן, הניע את רכבו ללא רשות ונסע מהמקום במטרה לשלול את הרכב שלילת קבע. המתלונן דלק אחר המערער ברכב אחר והשיגו, ומכאן, שהגניבה לא הושלמה. המערער ניסה להימלט רגלית, והמתלונן רדף אחריו, השיגו ואחז בגופו. אז, איים עליו המערער, כי יפגע בו באמצעות סכין הנמצאת ברשותו. בשלב זה, הגיע חברו של המערער, והשניים נמלטו מהמקום. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם

14 חודשי מאסר בפועל (כאשר מתוכם הפועל מאסר מותנה בן 3 חודשים שחודש ממנו במצטבר והיתרה בחופף; מאסר על תנאי; הפעלת התחייבות; קנס; פיצוי למתלונן; פסילה בפועל של רישיון הנהיגה. ערעורו לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון - נדחו. בית המשפט העליון אף ציין: לטעמי, צדקו הערכאות הקודמות כאשר סיווגו את העבירות שביצע המבקש כעבירות בעלות חומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהן לשלום הציבור, והן בשל העובדה כי גניבת רכב הפכה להיות 'מכת מדינה'. לפיכך, לא היה מקום לחריגה לקולא ממתחם הענישה, משיקולי שיקום. (ההדגשות אינן במקור).

עפ"ג 31602-02-19 **אלגראבעה נ' מדינת ישראל** - המערערים הורשעו, לאחר הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של גניבת רכב; סיוע להתפרצות; גניבה מרכב. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, גנבו המערערים רכב מסוג סובארו שחנה בעיר באר שבע, ובהמשך אותו לילה, סייעו לאחר להתפרץ לרכב מסוג סוזוקי שחנה אף הוא בבאר שבע, כאשר הם ניפצו בצוותא חדא את חלון הרכב וגנבו ממנו תיק וארנק. בענינם של הנאשמים הוגשו תסקירים, בשל גילם הצעיר. על המערער 1 הוטלו 15 חודשי מאסר ועל המערער 2 הוטלו 14 חודשי מאסר. בנוסף, הוטלו עליהם מאסרים מותנים, קנס, פיצוי למתלוננים, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי. ערעורם על גזר הדין - נדחה.

עפ"ג 30123-10-22 **אבו מערוף נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע, יחד עם אחר, לאחר הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבת רכב, קבלת רכב גנוב (נאשם 1 - המערער) וסיוע לקבלת רכב גנוב (נאשם 2). בענינו של הנאשם 2, הגיעו הצדדים להסדר טיעון הכולל הסכמה לענין העונש, ואילו ענינו של המערער נדון בפני מותב זה. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 16 ועד 32 חודשי מאסר בפועל וגזר על המערער עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים; מאסר על תנאי; קנס בסך ₪ 20,000; פיצוי למתלוננות; פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה. בית המשפט המחוזי מצא להקל בגובה הקנס, והעמידו על סך של ₪ 10,000, לאור התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם. ערעורו של הנאשם על יתר רכיבי גזר הדין - נדחה.

ת"פ 13174-10-16 **מדינת ישראל נ' אבו לטיף** - הנאשם הורשע, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון וקבלת רכב גנוב. במקרה דנן, לא היה תכנון מקדים או תחכום והועמד מתחם הענישה כך שינוע בין 14 ל-30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל (כאשר הפועל מאסר מותנה בן שלושה חודשים כאשר חודש ממנו במצטבר והיתרה בחופף); מאסר על תנאי; קנס; פסילה בפועל של רישיון הנהיגה.

ת"פ 17994-04-21 **מדינת ישראל נ' אבו עאדרה** - הנאשם הורשע, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של קשירת קשר לפשע, גניבת רכב, ניסיון לגניבת רכב, ופריצה לרכב בכוונה לגנוב. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, גנב הנאשם רכב, יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה. בנוסף, התפרצו לרכב נוסף וניסו לגנוב אותו, אך המשטרה הגיעה למקום, הנאשם נמלט רגלית ונעצר. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 16 עד 32 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל; מאסר על תנאי; קנס בסך ₪ 15,000; פיצוי למתלוננים; פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה.

בית המשפט עיין בפסיקה, אליה הפנו ב"כ הצדדים, ואולם, הענישה הנוהגת היא רק שיקול אחד שעל בית המשפט לקחת, בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, זאת, לצד שיקולים נוספים כמו מידת הפגיעה בערכים המוגנים; התכנון

שקדם לעבירות; התחכום בהן; משך ההתנהגות העבריינית ועוד.

העבירות נעברו לאחר סיכום מוקדם. הנאשם קשר עם אחר קשר לגנוב את הרכב.

בנוסף, הנאשם והאחר חילקו ביניהם את התפקידים, כך שהאחר יסיע את הרכב הגנוב, והנאשם ילווה אותו ברכבו.

גניבת הרכב התבצעה בשני שלבים, כשבחלק הראשון - הועבר הרכב למקום לא ידוע, ולאחר מכן - הגיעו השניים כדי לזייף את סימני הזיהוי שלו ולהעבירו לרהט. אמנם, אין בכתב האישום נתונים בנוגע להעברה הראשונה של הרכב למקום הבלתי ידוע, אך לאור כך, שהנאשם והאחר הגיעו למקום זה ולקחו משם את הרכב, הרי ברי, שהיו מעורבים או קשורים, בדרך זו או אחרת, גם להעברה הראשונה.

מכאן, שהמדובר בעבירות שנעברו תוך תכנון ובשום שכל.

העבירות נעברו תוך הבעת אדישות מוחלטת כלפי נפגע העבירה - בעל הרכב - אשר כלי רכבו נגנב והוא קם בבוקר ועומד מול שוקת שבורה.

בנסיבות האמורות, לאור התעוזה; התכנון שקדם למעשים; הנזק שנגרם למתלון בשל גניבת הרכב; פוטנציאל הנזק מהמעשים; והפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים, מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הנע בין 14 ועד 28 חודשי מאסר בפועל.

קביעת הענישה הספציפית בתוך המתחם

לחובת הנאשם, הרשעה קודמת בעבירה של גניבת רכב, אשר אמנם התיישנה, אך טרם נמחקה מהמרשם.

עוד לחובתו, הרשעות תעבורתיות, לרבות בעבירות תעבורתיות המקימות סיכון של ממש לעוברי הדרך, ואשר יש בהן כדי להעיד על יחסו לחוק וציבור משתמשי הדרך.

בענינו של הנאשם הוגש תסקיר מאת שירות המבחן למבוגרים, אשר התרשם, כי הנאשם מביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי ואף בא בהמלצה שיקומית טיפולית.

אלא, שבעולם המעשה, לא השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית לאחר הפגישה, אשר הובאה במסגרת תסקיר שירות המבחן.

יתרה מכך - ההגנה, בטיעוניה לעונש, ביקשה שלא להפנות את הנאשם לטיפול עקב מגוריו בפזורה הבדואית.

עיון בתיק ואף בעובדות כתב האישום המתוקן מגלה, כי הנאשם מסר לקצינת המבחן עובדות, הסותרות את המפורט בכתב האישום.

הן התנהלות הנאשם במהלך החקירה והן העובדות שמסר הנאשם בשירות המבחן, מלמדות על נטילת אחריות חלקית ביותר למעשים. כך נמנע הנאשם, עד היום, מלמסור פרטים בנוגע לזהות השותף לעבירה; כמו כן, בלשון המעטה ניתן לומר, כי הגרסה שמסר לקצינת המבחן באשר לאי ידיעתו בדבר מטרת הנסיעה לעיר באר שבע; להיעדר היכרות של ממש עם השותף - על פניה - מהווה גרסת בדים, שאינה מסתברת, ואין צורך להרחיב מילים על כך. זו אינה התנהגות של מי שמודה בעבירות ומצר עליהן ובית המשפט התרשם מהבעת הצער של הנאשם, כביטוי מילולי בלבד.

מכל מקום המלצת שירות המבחן היא נתון אחד בלבד העומד בפני בית המשפט, אין לה מעמד קונקלוסיבי, וכך גם הובהר לנאשם בעת הצגת ההסדר. המלצת שירות המבחן נסמכת על נסיבותיו האישיות של הנאשם, אך בית המשפט מחויב לשים לנגד עיניו גם את האינטרס הציבורי ואת נפגע העבירה.

לזכות הנאשם תילקח הודאתו באשמה ונטילת אחריות על מעשיו.

עוד לזכות הנאשם, היעדר אינדיקציה על מעורבות נוספת בפלילים בחלוף השנים מאז הרשעתו האחרונה.

מכלול השיקולים מצביע על ענישה בחלק התחתון של מתחם הענישה, אך לא ברף התחתון ממש.

פסילת רישיון נהיגה

כאמור לעיל, הנאשם הסיע את האחר למקום בו הוחבא הרכב הגנוב, ולאחר מכן, ליווה אותו בנסיעה, עם רכבו, כאשר האחר נוהג ברכב הגנוב.

סעיפים 35, 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961, מסמיכים את בית המשפט לפסול רישיונו של מי שעבר עבירה תוך הסתייעות בכלי רכב מנועי.

לחובת הנאשם עבר תעבורתי שאינו קל, וכאמור, מלמד על אופן התייחסותו לעוברי הדרך ועל המסוכנות הנשקפת ממנו באופן כללי, אשר מתעצמת כשמדובר בנהיגה במטרה למלט רכב גנוב.

על כן, רואה בית המשפט הכרח להשית על הנאשם גם פסילת רישיון נהיגה לתקופה ממשית, בפועל ועל תנאי.

עיצומים כספיים

בית המשפט מוצא לקבל עתירת התביעה להטלת עיצומים כספיים על הנאשם, בדמות קנס וכן פיצוי לנפגע העבירה. מעשיו של הנאשם מחייבים גם פיצוי הולם, שיהיה בו משום הכרה בנזקים ובאבדן תחושת הביטחון האישי שחוזה נפגע העבירה - אזרח תמים, שרכבו נגנב. זאת גם אם פוצו המתלוננים על ידי חברות הביטוח, שכן, פיצוי זה אינו מכסה את מלוא הנזקים, בוודאי אלה שאינם ממוניים.

להבדיל מהקנס, בנוגע לפיצוי לנפגע העבירה נפסק, כי יכולתו הכלכלית של העבריין אינה בעלת משקל כלשהו בעת שומתו והטלתו. זאת, בשל הנימוקים הבאים:

פיצוי נפגע העבירה מהווה סעד בעל אופי אזרחי במסגרת ההליך הפלילי. ראו רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418, שם הגדירו כב' השופט מ' חשין, בלשונו הציורית, כ" ברבורון בין ברווזונים".

בהיותו סעד בעל מאפיינים אזרחיים, נפסק, כי יכולתו הכלכלית של העבריין אינה נתון בו על בית המשפט להתחשב בעת שומת הפיצוי. זאת, כשם שבהליך אזרחי, לא היה בית המשפט מתחשב בכך, לו היה העבריין נתבע על ידי נפגע העבירה. ראו ע"פ 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים).

מכל מקום, גם באשר לרכיב הקנס, טענה ההגנה בדבר חובות כלכליים, אך לא הציגה כל אסמכתא לתמוך בטענה זו.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע טיעוני הצדדים על פה; עיין בטיעוני התביעה בכתב; עיין בתסקיר שירות המבחן; עיין בראיות שהוגשו לענין העונש; שמע דברו האחרון של הנאשם - דן את הנאשם לעונשים כדלקמן:

א. 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה בלבד, על פי רישומי שב"ס;

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י"א שהיא מסוג פשע;

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י"א שהיא מסוג עוון;

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או 45 ימי מאסר תמורתו;

ה. פיצוי למתלונן בסך 7,500 ₪;

ו. באחריות התביעה להעביר את פרטי המפוצה למזכירות בית המשפט, בתוך 7 ימים מהיום;

ז. הקנס והפיצוי ישולמו ב-20 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15.04.23 ובכל 15 לחודש העוקב. לא ישולם אחד התשלומים במועד - תועמד היתרה לפירעון מידי;

ח. פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לרכב מנועי למשך שנה אחת החל מיום שחרורו ממאסר. על הנאשם להפקיד רשיונו במזכירות בית המשפט ביום העבודה הבא שלאחר שחרורו ממאסר. הובהר לנאשם, כי כל עוד לא הופקד הרישיון - יהיה פסול מלנהוג, אך הפסילה לא תימנה;

ט. פסילה מקבל ומהחזיק רשיון נהיגה לרכב מנועי בת 6 חודשים על תנאי. תקופת התנאי - למשך 3 שנים מסיום הפסילה בפועל.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו כעת.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ג, 19 פברואר 2023, במעמד הצדדים.